

VOGELNI KAMEN

LIST ŽUPNIJE RAVNE NA KOROŠKEM

leto 22 marec 2020 št. 3

PEPELNICI IN POSTNI ČAS

Na pepelnično sredo smo začeli s štiridesetdnevnim postnim časom, katerega namen je, da se pripravimo na obhajanje velike noči. **Kaj postni čas in pepelnica sporočata?** Na pepelnično sredo nas je duhovnik prekrizal s pepelom, ki nas opominja, da je vse minljivo, da ima vse zemeljsko končni cilj drugje, zato se ne ustavljajmo pri zemeljskem, ampak hitimo k Bogu. Pepeljenje nas spominja na smrt, a tudi na življenje z Bogom.

Kaj naj počnem v štiridesetdnevnem postnem času?

Marsikdo se bo odločil za 40-dnevno odpoved kavi ali sladkemu ali se pridružil vseslovenski akciji 40 dni brez alkohola. Vse to se sicer zdi dobro, a prej ali slej bomo odpoved z nečim nadomestili – kavo z zelenim čajem, sladko pecivo s kruhom, alkohol s sladko pijačo.

Večji izziv pa se zdi odpoved sebi: ali sem se v postnem času pripravljen odpovedati samemu sebi in svojemu egoizmu?

Sem čas, ki ga preživljam s samim seboj, pripravljen dati komu drugemu? Ali ne bi bilo bolje, da se namesto odpovedi kavi raje na kavi srečam s prijateljem? Ali ne bi bila resnično dobra postna duhovna vaja to, da grem na kavo ali tortico z nekom, ki mi ni ravno pri srcu? Ali z nekom, ki ga že dolgo nisem videl?

Ali da bi na kavo povabil Gospoda in si vzel zanj čas? Bi si vzel čas za molitev?

Menim, da je to pravi post. Post ni samo odpoved! Ni samo srečanje in povezovanje z Gospodom. Post je čas, ko lahko spoznam Boga tudi v bližnjem – v svojem prijatelju, očetu, mami, sošolcu, nenazadnje tudi v trgovki v trgovini. Bratje in sestre, to je danes za vse nas lahko prava postna duhovna vaja – da postanemo bolj potrpežljivi. Samo odpoved in hvala, kako sem se čemu odpovedal, je premalo. Je pa najlažje. Zato raje namenimo čas, ki bi ga prebili ob pivu po službi, prijatelju, ženi, možu otrokom, staršem. To bo verjetno težje kot zgolj odpoved pivu. Bratje in sestre, želim vam duhoven, predvsem pa milosten postni čas. Vzemimo si čas za druge in Gospoda.

Žpk. Edi Vajda

NAŠ OBRAZ: s. Emanuela Žerdin

Skupaj z dekanom Francem Linasijem je bila gostja na lanskem drugem adventnem večeru, na katerem smo govorili o minljivosti. Njega smo predstavili v prejšnji številki, njo danes. Zahvaljujemo se ji, da si je kljub obilici dela vzela čas za nas.

Če bi Vas po prvem srečanju z Vami na adventnem večeru opisala kot »preprost človek«, ali bi se strinjali z menoj? Kaj je po Vašem mnenju tisto, kar Vas dela preprosto? Lahko to

povežete s svojim otroštvom in mladostjo?

Hvala za lep kompliment! Zmeraj sem si želela biti oseba, pred katero ljudje ne bodo imeli strahu ali zadržkov! Kot redovnica sem se za to morala prav posebej potruditi, saj imajo mnogi še danes, kot v času prejšnje skupne države, predsodke do ljudi v redovniških uniformah.

Že moje otroštvo in mladost sta bila tako lepa in svetla! Ves čas sem bila ponosna, da izhajam iz preproste kmečke družine in sem doma v najbolj zapostavljenem delu Slovenije – Prekmurju. Tam so nam naši starši omogočili lepe dneve, prežete z upanjem, ljubeznijo in veseljem, čeprav še danes ne vem, kako je, ko imaš dovolj denarja in si bogat!

Po gimnaziji sem odšla (zbežala!) v samostan v Črni gori, na Cetinje. Tam me ni pričakalo težko spokorno samostansko življenje, ki bi mi povzročilo kakšne osebne težave, pač pa sem spet doživela razcvet sredi mednarodne skupnosti, v kateri smo sestre delale predvsem kot medicinske sestre v bolnišnicah, a v prostem času hodile tudi po domovih. Bila je to zdrava, pisana skupnost, ki jo je s svojo osebo in duhovno veličino zaznamovala dolgoletna predstojnica, Slovenka m. Gregorija Ketiš.

Prvič sem začutila težo, trpljenje in strah zaradi dogodkov, na katere ne moreš vplivati, ko sem bila premeščena v Avstrijo, v veliki dom za ostarele, in morala prevzeti vlogo odgovorne sestre. To je bil pravi »kulturni šok«, posebej še, ker se je takrat začela vojna v naši bivši domovini. In ta vojna je naše skupnosti zaznamovala bolj kot kar koli drugega, saj smo jo preživljale od 1991 do 1999. Narodi, iz katerih sestre prihajamo, so bili ves čas v vojni, mnogo domačih pobitih, njihove družine iz Bosne v begunstvu ... Se pa spet naučiš, da lahko prav v takih razmerah preživiš in ostaneš veder, če imaš vero v Boga, Njega, ki vidi in preteklost in prihodnost in mu zaupaš težo sedanjosti, saj veš, da te ljubi in da bo na koncu vendarle vse dobro.

Ko sem se pred desetimi leti vrnila v svojo drago domovino Slovenijo in začela delati kot katehetinja in pozneje v hiši Hospica, sem spoznala, da lahko pomagaš in deliš dobro le, če si res odprt do ljudi, jih spoštuješ in sprejemaš, takšne kot so.

Torej, preprostost je zavedati se, da si samo majhen človek pod obokom neba, na katerem sijejo velike in svetle nebeške zvezde, a obenem, da si v svoji preprostosti varen, saj te nosi dragi Bog zapisanega v svojem srcu.

O preprostih, vsakdanjih temah, a z bogatim sporočilom pišete tudi kot gostja koticčka Logos na zadnji strani Družine. Kje dobivate ideje in katero je Vaše vodilo pri tem pisanju?

Že od osnovne šole sem rada pisala in vesela sem, da po vrnitvi v domovino lahko to nadaljujem v slovenščini. Pišem tudi za radio Ognjišče in duhovne misli za Radio Slovenija pa še za druge. Dar pisanja mi je bil položen v zibelko. Zmeraj sem rada brala in se izražala s pisnimi sestavki.

Ideje? Mislim, da jih Nekdo od tam zgoraj zbudi v meni – to je dar Svetega Duha. Navadno se zapis najprej rodi v srcu, se preseli v glavo in počasi pride na papir ... Najrajši – pa naj mi ne zamerijo duhovniki! – ustvarjam med pridigo ali sveto mašo, ko se mi zdijo trenutki kot posvečeni in omogočajo rojevanje tistega, kar nosiš v srcu.

Moje vodilo je – ljudem nositi upanje! Želim, da bi ga prinašala vsaka moja beseda, vsaka črka! Da bi začutili nekaj lepega, dobrega. Čeprav včasih tudi kaj pokritiziram, si zmeraj želim predvsem pokazati lepe stvari, saj se drugi mediji tako krčevito trudijo napisati čim več šokantnih, slabih, stresnih novic, da me je kar strah ... Rada bi posebej med naše ljudi prinašala več upanja, veselja, da ne bi bili samo pridni in delavni Slovenci, ampak srečni, blagoslovljeni in zadovoljni Slovenci.

V Hospicu se vsak dan srečujete s težko bolnimi. Ali Vas to izčrpava ali bogati?

Trenutno delam v pilotnem projektu dolgotrajne oskrbe preko doma sv. Jožefa v Celju, a se kot v Hospicu tudi tu srečujem z umirajočimi in njihovimi svojci. Naj povem, da pri tem delu doživljamo toliko trpljenja, bolečine slovesa in solza, da sami tega ne bi zmogli prenesti. In zakaj to še naprej delamo? Ker je to obenem tako slovesno, enkratno in dostojanstveno, da več dobiš, kot daš! Smo samo ljudje, tudi jočemo, trpimo, a misel, da je vse to del človeškega življenja in da lahko tudi najtemnejše dneve osvetlimo s kakšno lučko ljubezni, sočutja in upanja, je tako svetla, da ostaneš, če enkrat začneš to delo.

Katere se najpogostejše zadnje želje umirajočih? Ali so tudi preproste?

Zadnjih želja je toliko, kot je ljudi! So čisto preproste: naj pokadim še eno cigareto na tem balkonu, naj še vidim njega, ki ga ljubim, zapojte mi kakšno pesem! Ena najbolj nenavadnih želja neke mlade gospe je bila, da bi dočakala praznovanje božiča. A bil je september! Skupaj z ekipo smo ji pripravili res enkratno pravo praznovanje, s potico, jelko, pesmijo in kadihom! Bolnica je po praznovanju v miru umrla ... Mi pa smo stali na balkonu naše hiše in čutili v srcu neizmerno hvaležnost, da smo ji lahko uresničili zadnjo željo.

Pa se še zadnjič dotakniva preprostosti v Vašem življenju: ali bi lahko rekli, da je tudi živeti po veri preprosto?

Da, zelo preprosto: imaš rad življenje, veseliš se vsakega novega dne, ko vzide sonce, in veš, da tudi po temi groba čaka na tebe Nekdo, po katerem hrepeniš celo življenje. Tam onkraj vseh zaprek bo prav ta Bog in Gospod, ki je v človeško srce položil hrepenenje, izpolnil vse naše skrite želje in nas naredil srečne, Njemu slične! Živeti po veri je, kot bi ob sebi imel prijatelja, ki te ne more rešiti pred neuspehi, boleznijo, trpljenjem, a je vedno s teboj in te vodi tja, kjer bo vse dobro, kjer ne bo več ne trpljenja, joka in solz. Preprosto, kajne?

Vprašanja pripravila Helena Merkač

TEMA MESECA: Izobraževanje katehetov

50. OBLETNICA KATEHETSKEGA SIMPOZIJA

Katehetski simpozij – prvi je bil leta 1971 na Mirenskem gradu z naslovom Kateheza odraslih. Od takrat se jih je zvrstilo že 50. Različne katehetske teme, 160 domačih in tujih predavateljev. Kasneje se je pridružilo še Celje, tako je srečanje potekalo na dveh koncih Slovenije, da bi zajelo kar čim več poslušalcev; okrog 250 katehetov se ga je udeleževalo, trajal je teden dni. Gre za bogato vsakoletno permanentno izobraževanje in usposabljanje katehetov.

Letošnje jubilejno srečanje je bilo na Mirenskem Gradu, v soboto, 15. februarja. Bilo je sončno – ne le na nebu, temveč predvsem na obrazih in v srcih več kot 100 katehetov in katehistinj iz vseh slovenskih škofij. Odmevali so smeh, hvaležnost, veselje in domačnost ob snidenju.

Dan, ki je potekal pod geslom *Sejalec seje*, so udeleženci pričeli s slovesno sveto mašo, ki jo je ob somaševanju nadškofa msgr. dr. Marjana Turnška, predsednika Slovenskega katehetskega urada (SKU), murskosoboškega škofa msgr. dr. Petra Štumpfa, delegata apostolskega nuncija msgr. Kryspina Dubiela in številnih duhovnikov daroval koprski škof ordinarij msgr. Jurij Bizjak. V uvodu je vse zbrane pozdravil dr. Franc Zorec, voditelj tajništva SKU. Pri sveti maši so se zahvalili za 50 let katehetskih iskanj in snovanj pa tudi izrazili priprošnjo, da bi znali tudi v današnjem svetu ustvarjalno odgovarjati na znamenja časa. V pridigi je nadškof Turnšek poudaril, da je »na Slovenskem Sveti Duh lahko uporabil tudi petdeset vseslovenskih katehetskih srečanj, da je klical katehete in po njih katehizirance k tesni hoji za Kristusom; jih vabil, da so evangelij spreminjali v način življenja in ustvarjalno odgovarjali na potrebe župnijskih občestev«. Spodbudil je udeležence, da bi videli navzočnost Božjega kraljestva in sklenil z mislijo: »Naj bo vaša kateheza, drage katehistinje in katehisti, duhovniki in škofje, kot dež in sneg, ki prihaja izpod neba ter se ne vrača tja, dokler ne stori zemlje rodovitne in brsteče (Iz 55,10-11), saj po vas katehizira Veliki Katehet.«

Sledila je slavnostna akademija v prepletu besed in glasbe: prodornega razmisleka p. mag. Branka Cestnika, Slomškovih modrosti v pristrčni izvedbi Blažeta in Nežice, glasbene spremljave ter povezovanja g. Matjaža Merljaka.

Povzeto po zapisu Slovenskega katehetskega urada

Na praznovanju 50-letnice katehetskih simpozijev so podelili tudi priznanja in zahvale za pomemben prispevek k razvoju kateheze na Slovenskem: trem predavateljem in 15 katehetom (duhovnikom, redovnicam in laikom).

*Zahvalo je prejela tudi naša katehistinja **MARIJA PRIKERŽNIK**; dipl. teol. – za prispevek pri snovanju katehetskih priročnikov. Dolga leta je sodelovala pri katehetskih simpozijih kot del pripravljalne ekipe in v vlogi sovoditeljice simpozijev v Celju.*

*Tudi pri nastajanju različnih katehetskih priročnikov je njen delež nemajhen. Delovni zvezek za pripravo na birmo z naslovom *Za tvojo duhovno rast* je njeno avtorsko delo.*

Katehistinji Mariji za priznanje iskreno čestitamo!

Uredništvo Vogelnega kamna v imenu župljanov

IZ NAŠIH SKUPIN

IZ ZAPISNIKA ŽUPNIJSKEGA PASTORALNEGA SVETA

Seja je bila 18. februarja. Udeležili so se je župnik Edi Vajda, katehistinja Marija Prikeržnik, Franc Brezovnik, Zinka Krajnc, Anita Pisar, Vera Mavrin, Lizika Hudrap, Marija Hirtl in Marjan Rupreht. Opravičil se je Rok Kotnik.

Zmolili smo molitev in se priporočili Sv. Duhu in Mariji, kraljici družine in miru, za modro izbiro novih članov ŽPS za obdobje 2020-2025.

ŽPS je župnikovo posvetovalno in delovno telo, ki preučuje, načrtuje in izvaja pastoralno delo v župniji. Vanj je lahko izbran vsak župljan, ki je dopolnil 16 let, prejel zakramente, ga odlikuje trdna vera in živi v skladu s cerkvenimi predpisi. Člani ŽPS so po dolžnosti župnik, katehistinja, zborovodkinja, predstavniki župnijskih skupin in izbrani župljani, ki soglašajo, da bodo vestno opravljali svoje poslanstvo.

Dogovorili smo se za križev pot na Brinjevo goro, dan prvoobhajancev (sobota, 7. marca, od 9.00 do 13.00; delo v štirih skupinah – delavnice, peka hostij ...), dan birmancev (sobota, 21. marca, 65 birmancev; delavnice, ob petkih imajo birmanci molitev križevega pota), duhovno obnovo bibličnih skupin, bralcev beril in drugih župljanov (sobota, 28. marca, v Župnijskem domu na Ravnah od 9.00 do 16.00; voditeljica s. Snežna Večko, prispevek za kosilo in voditeljico), za velikonočno spoved s spokornim bogoslužjem na 5. postno nedeljo 29. marca ob 17. 00 (na voljo tuji spovedniki).

V torek, 31. marca, bo ob 19.30 v Župnijskem domu srečanje starih in novih članov ŽPS. Za veliko noč, ki bo letos 12. aprila, smo se dogovorili za pripravo na praznovanje (veliki četrtek, petek, sobota in nedelja; priprava Božjega groba, velikonočni ogenj, krašenje, procesija). Ob pregledu življenja župnijskih skupin smo se dogovorili za pridobivanje novih članov (pevski zbor, molitvena, Karitas, čistilke ...), ob pogledu na pretekle dogodke v obdobju 2015-2020 pa smo ocenili, da je bilo življenje župnije pestro in bogato. Poleg že utečenih dogodkov, ki so lepo potekali, smo praznovali novo ter zlato in srebrno mašo.

Hvala vsem, ki ste s svojim delom prispevali, da smo vse zastavljene cilje uresničili v dobro župnije in župnijskega občestva.

Marjan Rupreht

VABILO K MOLITVI KRIŽEVEGA POTA

Križev pot je likovna upodobitev Jezusovega trpljenja od trenutka, ko ga je Poncij Pilat obsodil, do trenutka, ko ga mrtvega položijo v grob

Križev pot se je razvil iz pobožnosti romarjev, ki so v Jeruzalemu sledili Jezusovi poti od mesta proti Golgoti. Ob poti so se ustavljali in molili, ob tem pa so se spominjali posameznih prizorov Jezusovega trpljenja. V Evropi se je razširil v 13. stoletju zaradi pobožnosti sv. Frančiška Asiškega in njegovih učencev.

Križev pot sodi v standardno opremo katoliških cerkva, sestavljen je iz 14 slik – postaj. Postaje, ki jih poznamo danes, so nastale v 17. stoletju, povzete po Sv. pismu in izročilu. Molitev križevega pota pomaga vernikom, da v duhu spremljajo Jezusa od Pilatove hiše do Golgote, najbolj v navadi je v postnem času, še zlasti na veliki petek, ki predstavlja obletnico Jezusove smrti.

Nekatere cerkve imajo tudi zunanji križev pot s 14 postajami, postavljenimi po hribu, ki predstavlja mesto Jezusovega križanja. V naši župniji je to Brinjeva gora, kjer molimo križev pot vsako 4. postno nedeljo v letu in ga molimo za različne namene, ko se ustavimo pri vsaki postaji.

Križevega pota, ali tistega v farni cerkvi ali na Brinjevi gori, se v naši župniji udeležuje lepo število vernikov, ali s sodelovanje in branjem ali samo doživljanjem ob poslušanju.

Nekaj župljanov smo vprašali, kaj jim pomeni pobožnost križevega pota.

Spomnim se iz otroštva, kako je bilo, ko nam je soseda razdelila postaje in smo molili križev pot. Sodelovala je vsaka hiša, cele družine. Zame brez molitve križevega pota ni postnega časa. Molim ga v cerkvi in tudi doma, vsak dan in tako podoživljam Jezusovo trpljenje. (Milka)

Križev pot rad molim doma in v cerkvi, saj je Jezusovo trpljenje najbliže moji bolezni. Tu najdem sočutje in tolažbo in ob Jezusu tudi svoje trpljenje lažje prenašam, ko vem, kaj je Jezus pretrpel za nas in naše grehe. *(Stanko)*

Križev pot. Vedno me presune, kaj je Jezus – Bog moral prestati za nas ljudi. Od izdajstva – »križaj ga«, ponižanja, trpljenja do križanja in smrti na križu, da bi nas s svojim trpljenjem odrešil, premagal smrt in nam podaril večno življenje. Rada se udeležujem molitve križevega pota, v cerkvi in na Brinjevi gori. *(Jožica)*

Pripravil Marjan Ruprecht

MOLITEV BRALCA BERIL

Gospod, ko stopam k ambonu, da preberem tvojo Besedo, ti izročam svoja usta, glas in vse, s čimer prihajam.

Naj bom preprosto orodje v tvojih rokah, ko bom bral in izgovarjal tvoje besede.

Pomagaj mi, da bom bral počasi in razločno, da bodo vsi slišali.

Spregovori in nagovori jih po meni.

Osvobodi me vsakršne težnje, da bi oznanjal sebe.

S svojo milostjo pa mi pomagaj, da bom prebrano uresničeval v svojem življenju. Amen.

ZA BRALCE SVETEGA PISMA

Gospod, hvala ti, ker mi prihajaš naproti po Svetem pismu.

Verujem, da mi po njem govoriš in se mi razodevaš.

Prosim te, odpri mi srce, da bom poslušal, kaj mi hočeš povedati.

Želim te slišati in slediti tvoji volji.

Iz Magnifikata, januar 2020)

NAPOVEDNIK

- **7. marec, sobota** – ob 9.00 dan prvoobhajancev; v Župnijskem domu na Ravnah
- **19. marec, četrtek** – sv. Jožef, Jezusov rednik; ob 17.00 sv. maša
- **15. marec, nedelja** – ob 15.15 križev pot na Brinjevi gori; ob 14.00 odhod izpred trgovine Spar Ravne
- **21. marec, sobota** – ob 9.00 dan birmancev; v Župnijskem domu na Ravnah
- **25. marec, sreda** – Gospodovo oznanjenje; materinski dan
- **28. marec, sobota** – postna duhovna obnova za člane bibličnih skupin, bralcev in drugih župljanov; v Župnijskem domu na Ravnah
- **29. marec, 5. postna nedelja, tiha nedelja** – ob 18.00 velikonočna spoved s spokornim bogoslužjem v župnijski cerkvi na Ravnah

KRSTI – POROKE – POGREBI

Zakrament sv. krsta je prejel: 3. Jan Mesner.

Zakrament sv. zakona ni prejel noben par.

H Gospodu po večno plačilo so odšli: 9. Elizabeta Robin, 90 let, Čečovje 54; 10. Ferdo Strgar, 85 let, Čečovje 11 c; 11. Zdravko Kotnik, 88 let, Prežihova ulica 16; 12. Vinko Ulbl, 53 let, Čečovje 39; 13. Terezija Srčič, 96 let, Čečovje 26; 14. Elizabeta Svetec, 79 let, Čečovje 48.

